

Sobre això de l'atac a la llengua

written by El fibló d'abella | 15 de desembre de 2021

L'atac a la llengua catalana no és nou, no és d'ara. Els catalans sabem que ja fa molt de temps que dura, de fet, des de sempre.

Hi ha moltes explicacions que podrien argumentar-ne els motius, però a hores d'ara crec que ho podríem resumir d'aquesta manera.

El fet és que **la llengua és i representa un símbol d'identitat**, perquè la llengua estructura el pensament, fa possible de comunicar-nos entre nosaltres i amb els altres, i genera comunitats lingüístiques que permeten compartir l'expressió d'una cultura.

De fet, això és el més normal i és el que passa en la majoria de països del món, de forma natural. Habitualment, les llengües emergeixen d'un territori que les veu néixer a partir del parlar dels seus habitants, que els diferencia i identifica com a parlants i els situa en aquell territori. El més habitual, doncs, és que quan un viatja a Anglaterra, per exemple, la gent hi parli l'anglès, o a Dinamarca, el danès, o a Rússia, el rus. És així, i ningú no ho qüestiona. És el que ha de ser, ja que **cada territori té la seva llengua pròpia, l'autòctona, la que sorgeix dels mateixos parlants al llarg del temps**, a partir de la transmissió que els pares en fan als fills, a través de l'amor, de generació en generació, com el més preuat dels seus tresors i com a llegat de la seva essència.

Això no obsta perquè dintre dels territoris hi puguin conviure altres varietats lingüístiques, o altres llengües importades, que sorgeixin de parelles mixtes en què un dels progenitors provingui d'una altra comunitat lingüística i, per

tant, també pugui transmetre la seva llengua als seus descendents, encara que visqui o sigui d'un altre lloc. Normalment, no hi acostuma a haver conflicte, perquè les persones sobrevingudes al territori habitualment són respectuoses amb els autòctons i respecten les llengües de la terra que els dona acollida.

A Catalunya, això no passa: la llengua catalana, la pròpia del territori, esdevé un conflicte. Segurament perquè s'ha usat com a arma política per imposar determinades ideologies o per exercir el domini i l'abús territorial.

En realitat, el conflicte és molt més antic del que pot semblar. Com sabem, s'inicia de forma documentada **amb el Decret de Nova Planta quan, després de la Guerra de 1714, els Borbons van imposar la llengua castellana i van prohibir la catalana**, per llei, al territori català, amb la clara intenció de fer-la desaparèixer i, de retruc, la cultura que la sostenia. Per altra banda, però, i una mica més a prop en el temps, el conflicte va ressorgir quan **el dictador Franco després del cop d'estat de 1936 i de guanyar la Guerra civil va considerar Catalunya territori espanyol** fent creure a tothom que el territori català era Espanya i que, per tant, s'hi podia usar el castellà, a conseqüència de les lleis creades i imposades pels vencedors. De fet, va regalar als espanyols un territori que no era seu i que havia ocupat per la força de les armes i amb voluntat conqueridora.

Algunes de les persones que hi van venir a buscar un futur millor, van entendre la realitat que es vivia aquí i van acceptar que Catalunya tenia una llengua i una identitat pròpies que calia respectar; **van adaptar-se a aquesta realitat lingüística del territori i van demanar la immersió lingüística, com va passar a santa Coloma de Gramenet, en un intent per demostrar respecte i voluntat integradora** a la comunitat vençuda que els acollia, com a símbol de confiança i agermanament.

Altres, en canvi, van venir amb un to impositiu i inquisidor, exigint, per les lleis injustes imposades, un respecte que no es mereixien i la imposició d'una llengua forana, amb una clara intenció de sotmetiment i enaltiment de la victòria espanyola.

Les imposicions sempre representen un abús, i qui l'exerceix demostra un estil de personalitat força intransigent, bel·ligerant i poc empàtica, fins i tot agressiva, força allunyada del tarannà català, que és més aviat pacífic, conciliador i, majoritàriament, bilingüe. És per això que no resulta estrany que aquest tipus de persones siguin pròximes a determinades ideologies o partits polítics, sovint identificats amb el feixisme o l'extrema dreta.

Al capdavant, però, hi acabem trobant un conflicte relacionat amb els valors: el respecte, la tolerància, l'empatia i la cooperació *versus* la imposició, la intolerància, la rigidesa i la dominància.

Aplicar els valors és el que cal per resoldre aquesta confrontació que ens és imposada. És tan fàcil com intentar aconseguir que cadascú triï en quin grup vol estar.